

Kazatel: Josef Hurta

Text: Mk 5, 21 – 43 *Když se Ježíš přeplavil v lodi opět na druhou stranu, shromáždil se k němu veliký zástup, když byl ještě na břehu moře. Tu přišel k němu jeden představený synagogy, jménem Jairo, a sotva Ježíše spatřil, padl mu k nohám a úpěnlivě ho prosil: "Má dcerka umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila!" Ježíš odešel s ním. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. A byla tam žena, která měla dvanáct let krvácení. Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšimu. Když zaslechla o Ježíšovi, přišla ze zadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: "Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu vysvobozena!" A rázem přestalo jí krvácení a ucítla v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: "Kdo se to dotkl mého šatu?" Jeho učedníci mu řekli: "Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: 'Kdo se mne to dotkl?'" I rozblýžel se, aby našel tu, která to učinila. Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla celou pravdu. A on jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!" Když ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy a řekli: "Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ mistra?" Ale Ježíš nedbal na ta slova a řekl představenému synagogy: "Neboj se, jen věř!" A nedovolil nikomu, aby šel s ním, kromě Petra, Jakuba a jeho bratra Jana. Když přišli do domu představeného synagogy, spatřili velký rozruch, pláč a kvílení. Vešel dovnitř a řekl jim: "Proč ten rozruch a pláč? Dítě neumřelo, ale spí." Oni se mu posmívali. On však všechny vyhnal, vzal s sebou otce dítěte, matku a ty, kdo byli s ním, a vystoupil tam, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: "Talitha kum," což znamená: "Děvče, pravím ti, vstaň!" Tu děvče hned vstalo a chodilo; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich úžas a zděšení. Přísně jim nařídil, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali něco k jídlu.*

Četli jsme v evangeliu, jak za Ježíšem přichází představený synagogy jménem Jairus a říká: „Má dcerka umírá.“ Bylo jí teprve dvanáct let. Mladá holka, plná života, a najednou umírá. Dovedete si představit šilenější situaci? Ale takové věci se opravdu stávají. Lidé podobné situace skutečně prožívají.

Jairus bere Ježíše s sebou do našeho skutečného života. Do života, kde lidé trpí a umírají. A Ježíš vstal a šel s ním. Jde vrátit život do domu, kde umírá dvanáctiletá dívka. Dvanáct let života. Málo. Ale je tu i žena, pro niž to bylo dost.

Četli jsme: „Byla tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení.“ Dvanáct let trpěla. Dlouho. Nejen nemocí, ale také vyhoštěním ze společenství Božího lidu. Jako kulticky nečistá osoba. Musela projevit obrovskou víru v Ježíše, když se odvážila mezi lidi, do zástupu, kde o náhodné doteky nebyla nouze a ona věděla, že tím porušuje židovské rituální zákazy. Každá žena, trpící krvácením byla podle ustanovení Zákona rituálně nečistá a znečišťující každého a všechno, čeho se dotkne. A ona se dotýká samotného Ježíše. Už v této chvíli se chová jako zdravá. Jakoby vůbec nebyla nemocná. Chová se svobodně. Musí snad pro svou nemoc být navždy v izolaci? Musí pro svůj stav truchlit? Ne. Jde za Ježíšem a dotýká se ho. Dotýká se trásní jeho šatu. Tyto trásně upomínaly každého žida na Boží ustanovení. Na Boží zákon. Ale v Ježíši žena cítila, že jeho trásně hlásají jakýsi nový zákon. Že Ježíš nosí, ano přináší ten nový šat. Co je staré pominulo, hle je tu něco nového. Dvanáct let žila v úzkosti, strachu, v odmítnutí. Ale už nechce takto postaru žít. Chce se nadechnout a napít toho nového vína, svůj mnohokrát praný šat vyměnit za úplně nový a začít žít novým životem. Může to? Nedělá něco nepatřičného? Může žít takto svobodně mezi lidmi? Může žít v kontaktu s lidmi, od kterých zažívala dosud jen ústrky a odmítání? Může být v kontaktu s Ježíšem, s Bohem, i sama se sebou? Její mysl je vystavena pochybnostem. Může? A tu slyší nad sebou Ježíšův hlas. „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého

trápení.“ Dvanáct let smutného, truchlivého života skončilo. Přichází radost. Už se nebojí kontaktu s lidmi. Konečně se může svobodně nadechnout!

Ale stále ještě máme v mysli jinou ženu, vlastně teprve dívku, která naopak dvanáct let žila vesele a spokojeně, a teď je, zdá se, všemu konec. Po dvanácti letech radosti má prý následovat už jen truchlení, smutek a žal. Ježíš vstoupil do domu toho představeného. Byl to dům plný smutku a pláče. Byli tam hudebníci, kteří měli přehlušit tíživé myšlenky na smrt, jako když si dnes pustíte rádio nebo televizi, když zůstanete doma sami a je vám smutno. Byly tam plačky, které pozůstalí najímali, aby profesionálním způsobem oplakávaly zemřelou, aby měla, jak se říká „krásný pohřeb“. Všechno bylo tak, jak má na pohřbu být – smutek, pláč, naříkání. Bylo naprosto zřejmé, že Ježíš právě vešel do „domu smutku“. Ale může mít smutek poslední slovo tam, kde se svým slovem přichází Kristus? Může se na našem smutku něco změnit Kristovou přítomností? Ti lidé nečekali, že by Ježíšova přítomnost něco změnila. Ale on právě celou tu situaci proměnil. Řekl všem těm plačkám a hudebníkům a tomu hlučícímu zástupu: „Proč ten rozruch a pláč? Ta dívka neumřela, ale spí.“

Jsou věci, o kterých se nevtipkuje. Dělat si v domě smutku legraci ze smrti je nemístné. Pochopitelně za tento výrok Ježíš sklidil jen trpký, hořký, vyčítavý posměch. Ale Ježíš na to nedbá a všechny truchlice vyhání ven. Ti žádný zázrak neuvidí. A když se konečně podařilo z domu ten depresivní, truchlící a hlučící zástup vyhnat, zůstane tam s Ježíšem osobně jen Jairus, jeho žena, pár věřících a ta dívka. Jen oni zažijí zázrak návratu do života. Ale i tak se do okolí roznesla pověst o tom, že Ježíš přináší do domovů život, radost a pokoj.

Bratři a sestry, tento příběh je o vzkříšení, ale ne v první řadě. Vzkříšení je jen přirozený závěr, který předjímá to, k čemu to vše směřuje a co věřící jednou očekávají. Ten příběh především ukazuje, že tam, kde přichází Ježíš, tam nastává změna. Bez víry v Ježíše nepočítáme v našem životě se žádnou velkou změnou, ani nakonec s tím vzkříšením. Ale kam přijde Ježíš, tam můžeme počítat opravdu se vším. A tak si představme, co ten příběh znamená pro nás dnes. Přenesme se v mysli zpátky do svých domovů, do svého soukromí, do svého nitra, do těch našich „domů smutku“, do domů, kde už se nečeká žádná radost, nečeká se změna a zvláště se nečeká od Ježíše. Možná doma pláčeme nejen nad mrtvými ale také nad živými. Rodiče pláčou nad nezdárným dítětem, manželka pláče nad opilým mužem, děti pláčou nad rozvodem rodičů, pláčeme sami nad sebou a nad svým zpackaným životem. Slibujeme si něco od přicházejícího Krista? Očekáváme, že by nám v naší situaci mohl být Ježíš nějak platný? Máme nadějný výhled kupředu? Zachraňuje nás naše víra před beznadějí a zoufalstvím?

Vstup Ježíše Krista do lidského života znamená změnu. Ne změnu vnější situace a poměrů, ale změnu našeho vnitřního pohledu na život i na smrt, a tím potažmo i změnu našeho života. Ježíš nás učí vzpírat se silám zmaru, silám anděla zhoubce, destruktivním silám hříchu. Ježíšova přítomnost brání tomu, abychom propadali ve svém životě zoufalství, abychom rezignovali a s ničím dobrým už nepočítali. Jako křesťané, jako věřící lidé počítejme ve svém životě s Ježíšem. Nechejme Ježíše vstoupit do našich dnů a starostí. Ne smrt, ale Ježíš je naše budoucnost. Kéž vyžene i z našeho nitra ten truchlivý a plačtivý zástup sebelítosti, rezignace a skepse. Amen.